

Klaas Vaak en de zoon van de keizer

Lang geleden woonde er in het grote, geheimzinnige China een keizer, die zo mager was als een lat. Eigenlijk heette hij keizer Fong, maar zijn onderdanen noemden hem liever Eerbiedwaardige Bezemsteel, Hoogwaardige Plank of Doorluchtige Splinter.

Dat waren overigens helemaal geen beledigingen, hoor! Nee, zeker niet, want de bewoners van het machtige keizerrijk hielden veel van hun grote baas en de grote baas zorgde op zijn beurt heel goed voor zijn onderdanen.

Keizer Fong was al heel oud. De lange haarvlecht die op zijn rug hing was sneeuwwit, evenals zijn snor. Maar ondanks zijn zeer hoge leeftijd was hij nog steeds heel actief. Elke morgen stond hij vroeg op om de luie haan van het paleis te wekken, die dan meteen zó verontwaardigd begon te kraaien, dat ook de andere bewoners wakker werden.

De keizer reed nog paard, deed nog aan gymnastiek, at weinig en snoepte zelden. Soms, als een van zijn grote, sterke soldaten zei: ‘Zeg, hoor nou eens, Geliefde Bezemsteel, zou het nu niet beter zijn als u het eens rustiger aan ging doen?’ dan werd de keizer woedend!

Dan pakte hij een groot, scherp zwaard, zwaaide er mee door de lucht en riep:

‘Kom maar op, soldaat, dan zal ik je eens laten zien wat de keizer nog waard is!’

Hoe dapper de soldaat zich dan ook verdedigde, het lukte hem niet om van de magere keizer te winnen. Keizer Fong ontweek lenig als een kat elke zwaardhouw en sloeg hard terug, tot de soldaat het opgaf, zijn zwaard op de grond liet kletteren en met opgeheven armen uitriep:

‘Ik geef me over! Hoe is dit mogelijk, hoe houdt u dit vol?’

‘Ach,’ zei de keizer, ‘veel oefenen. En veel lekkere thee drinken, zoals dat hoort in China.’

Fong was heel goed voor zijn onderdanen. Hij zorgde ervoor dat iedereen werk had en dat er genoeg te eten was. Elk jaar ging hij in verschillende steden kijken, of alles daar naar wens ging. Eigenlijk was iedereen in het machtige keizerrijk erg gelukkig.

Behalve... behalve de keizer zelf!

Iedereen wist dat, maar men praatte er liever niet over. De keizer was heel bedroefd, omdat hij een zoon had die nergens voor scheen te deugen!

Zijn zoon heette Wong. Hij was dik, pafferig, lui en ongehoorzaam. Wong had alles wat zijn hartje begeerde. Hij kleepte zich in dure, zijden gewaden, dronk zijn thee uit gouden kopjes en woonde in de mooiste kamers van het paleis.

Zijn kamers kwamen uit op een prachtig aangelegd park, waar de nachtegallen zongen in de bomen. Keizer Fong had er een echte dierentuin van laten maken. Er was een groot hok waarin twee dikke pandaberen woonden en

de keizer had zelfs apen en grote katten uit verre landen laten halen, louter en alleen om zijn zoon een plezier te doen.

Iedereen was ervan overtuigd dat de kleine, dikke Wong er niets aan kon doen dat hij zo lui en ongehoorzaam was. Want er was iets heel bijzonders met hem aan de hand.

Wong sliep bijna nooit...

's Morgens zat hij voor het raam. Dan zag hij zijn vader het plein voor het paleis oversteken, om de haan te gaan wekken. De mensen in het paleis werden dan door het luide kraaien van de haan gewekt... maar de kleine, dikke Wong had nog geen oog dichtgedaan!

Het was zijn schuld niet. Vaak genoeg ging hij op bed liggen, met zijn ogen stijf dicht. Maar van slapen kwam niets en na een paar minuten deed hij met een zucht zijn ogen weer open.

O, er zaten wallen onder zijn ogen en hij zag altijd spierwit.

Hoe kwam het dan dat hij zo dik was?

Omdat hij altijd honger had. 's Nachts sliep hij immers niet en dan begon zijn maag vanzelf te knorren.

Dag en nacht stonden er vier koks paraat om hem op zijn wenken te bedienen. Boven zijn bed hing een gouden koord en als hij eraan trok, ging er in de keuken een bel rinkelen. Al gauw verscheen er dan een kok, die een diepe buiging voor Wong maakte en vroeg:

‘Gegroet, Edele Vetzak, wat wilt u eten?’

‘Twaalf kopjes thee met suiker wil ik drinken, zeven taartjes met room wil ik eten,’ antwoordde Wong dan bijvoorbeeld.

Dan maakte de kok opnieuw een buiging, rende terug naar de keuken en riep tegen de andere koks:

‘Zijn doorluchtige hoogheid prins Wong, de Opgeblazen Oliebol, wil thee met suiker en taartjes met room! Vooruit, opschieten, aan de slag!’

Daarom was de keizer zo ongelukkig.

Want er was niemand in heel het grote keizerrijk die de arme Wong kon helpen. De dokters begrepen er niets van. De tovenaars stonden voor een raadsel. De geleerden zaten met hun handen in het haar. En kleine Wong werd dikker en dikker, was altijd moe, wilde naar niemand luisteren en zat nacht na nacht voor het raam te wachten op het moment dat de zon weer opkwam en zijn broodmagere vader verscheen om de haan te wekken.

Dan werd iedereen in het paleis immers wakker en had Wong weer wat gezelschap.
Zijn vader gaf vaak...